

же би, по-благороденъ отъ лова и др. т. — Като миткали по тъмно и видѣло изъ поля и острови, нашиѣ хора сполучили да уловятъ едно лисиче и едно вълче, бозайничета, които не искали да оставятъ на тѣхна майчинска грижа, но рѣкли да внесатъ въ културата, тѣ да правятъ разходи по тѣхъ „за смѣтка на тѣхнитѣ родители“, и да ги посвѣтятъ въ градската цивилизация. Вързани и двѣтѣ симпатични животни, Ботйову правило удоволствие да мине по главната улица на Исмаилъ съ тѣхъ, за да докаже на саддукеитѣ-аристократи, че има звѣрове по-умни и по-хрисими отъ тѣхъ. — „Погледнете ги — обръщаль се той къмъ любопитсващитѣ, — тѣ живѣятъ като братя, а вие ще се изѣдете съ парцалитѣ!“ Исмаилчене се чудѣли и думали, даскала има ли акълъ или нѣма. — „Той има акълъ, колкото всинца ви, ами себе си погледнете — отговарялъ Иванъ Ивановичъ. У васъ нѣма никакво сочувствие, а това ще каже, че вие сте станали звѣрове и ще станете още по-голѣми скотове, ако продължавате да сте все такива ахмаци“... Но дѣйствителнитѣ ахмаци излѣзли и добри фантазори: петъ крачки още не пристѣпилъ Ботйовъ извънъ Исмаилъ, когато билъ принуденъ да напусне тоя градъ, и по цѣла равна Ромжния се разнесли грознитѣ фантазии, че Христофоръ Ботйовъ натѣпчалъ въ единъ трапъ чучулиги, гжски, цанцугери, лисици, зайци, мечки, вълци, кокошки, пуйки и цѣлата останала паплачь, перната и млѣкопитающа, отъ Ноева ковчегъ, и правилъ опити надъ тѣхъ да осъществи принципитѣ на братството и равенството!... Съ една рѣчь, невѣжеството прѣписало Ботйову оние свѣрхдивни свойства да примирява инстинктитѣ въ зоологическото царство, за което бѣха излѣзли слаби силитѣ и на Иехова... Тази пѣсень под'еха и българскитѣ сериозни писатели, за да докажатъ, че глупостта е обратната крайностъ на... лудостта.